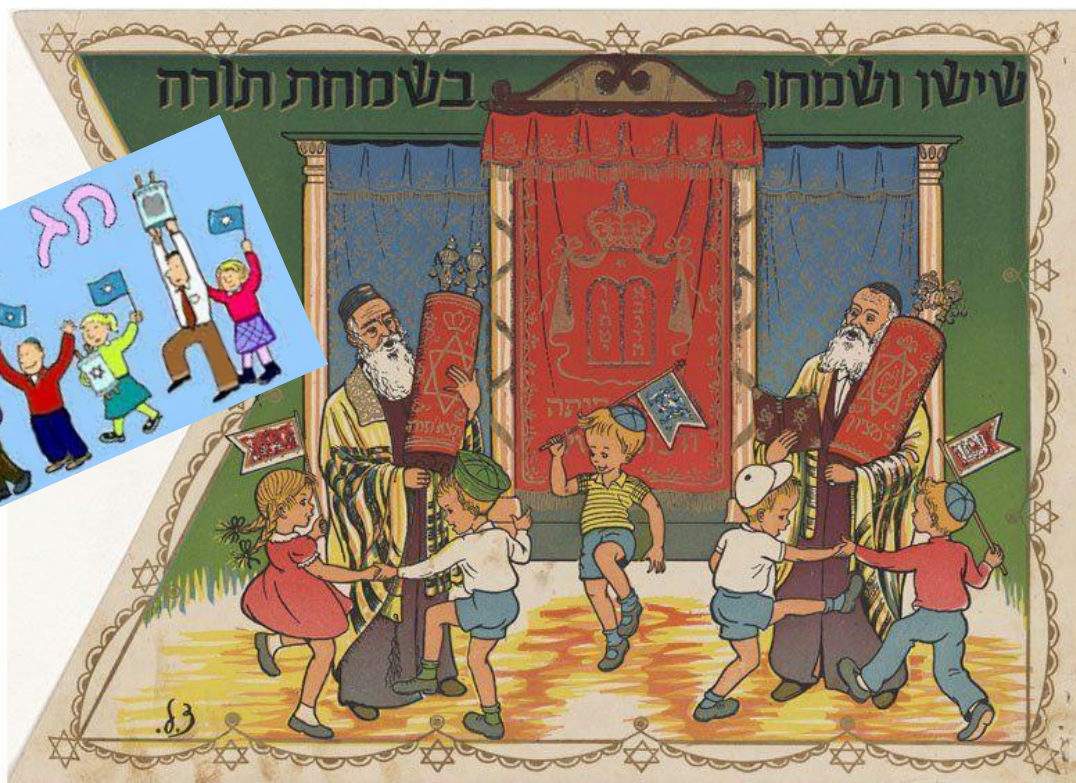

דברי הכפר

גיליון מס. 2741 * י"ט תשרי תשפ"ג * 14 אוקטובר 2022

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@outlook.com עורכת: שושנה שרק

● אחרי החגים

בעוד חמישה ימים יתחיל החג שאני קוראת לו בשם "אחרי החגים". יום ראשון יהיה סתם יום ראשון ולא ערב חג, יום רביעי יהיה יום רביעי ולא יום כיפור, ולמחרת לא נצטרך לשאול איזה יום היום.

ימי החג ימים יפים הם, אך גם לשגרה יש משהו מנחם ונוסף בטחון של יציבות. אז, שתהיה לכולנו שגרה ברוכה עד פסח, יום העצמאות ושבועות הבאים עלינו לטובה.

● הגבעטרון

באחד בנובמבר – יום הבוחר.

כמעט כתבתי, שפעם בארבע שנים מגיע היום המיוחד הזה, אבל היום הזה כבר לא מיוחד כל כך, ומי ייתן שאחרי האחד בנובמבר 2022, תבאנה ארבע שנים ללא בחירות, אבל הסיכוי לכך, לא גדול.

יום הבוחר הוא ההזדמנות שלנו להשפיע. אמנם, לכל אחד מאתנו יש קול אחד בלבד, אבל ראו כמה נלחמות כל המפלגות על הקול היחיד הזה שלנו. ובמצב בו קיימת אי וודאות גדולה לגבי התוצאות של הבחירות, הקול היחיד שלי הקול היחיד שלך, נעשה חשוב עוד יותר, ואסור לבזבז אותו.

במשך כשבועיים נפוצה ברשתות החברתיות הידיעה, שלהקת הגבעטרון, שאין יותר ישראלי ממנה, אמורה להופיע ביום הבחירות ובימים שלפניו, בשייט של חברה מסויימת, והמשמעות היא שכל חברה לא ישתתפו בבחירות (מה שגם נכון לכל המטיילים הישראליים שיהיו על הספינה באותו היום).

ברשתות החברתיות געשו ורעשו, וקראו להחרים את הלהקה. לא עזרה האמירה שהחוזה שלהם עם החברה נחתם עוד לפני שנקבע מועד הבחירות. אך מסתבר שהלחץ עשה את שלו, ונמסר שלהקת הגבעטרון תחזור ארצה יום אחד מוקדם יותר על מנת להשתתף בבחירות.

ים השיבולים מודה לכם חברי הגבעטרון, ויחד עם השיבולים, כל המעריצים שלכם ברחבי הארץ.

• הסוכה

הסוכה הקטנה והחמודה של כפר הנשיא בוודאי לא יכלה להתחרות עם הסוכה של קיבוץ יטבתה, סוכה שבה ישבו בערב החג 1200 חוגגים!

אינני יודעת כמה אנשים יוכלו לשבת בסוכת ראש העיר בירושלים, אבל נאמר עליה שהיא הגדולה ביותר בעולם!!!

אצלנו חג הסוכות נחוג במסורת שהתקבעה כבר לפני שנים רבות: ערב מרקים וערב הפנקייקס של שרה דבולט. ערב המרקים שהתחיל לפני הרבה שנים, אצל משפחת רוזנקרנץ, ואחר כך התארח בשכונת החרמון, עבר דירה לפארק. מה שנפלא בערב הזה, זה לא רק המגוון הקולינרי העצום של כל העדות, אלא ההתגייסות המלאה של עשרות מבשלים ומבשלות, ושל החברים הצעירים שחיים בקרבנו, ובעיקר החברות, שנושאות על כתפיהן את עול ההפקה והארגון. תבורכנה ידיכן. ותבורכנה ידיה של שרה דבולט, ושל המסייעים והמסייעות שלה, על ההתמדה ועל המתיקות שהן מכניסות לחג שלנו.

• Fomo

FEAR OF MISSING OUT זו אחת המחלות, שרבים רבים נתקפו בה מאז נכנס הטלפון החכם לחיינו. התלות המתמדת בטלפון, גורמת לאנשים להיצמד בכל רגע ורגע למכשיר. ניסויים נערכו אצל קבוצות אנשים שונות, בניסויים הורו למשתתפים לשבת קרוב לטלפון שלהם, אבל לא לגעת בו ולא להסתכל בו במשך 20 דקות. הרבה מהנסיינים התקשו לעמוד במשימה הזאת. רובנו מוכרחים להציץ, ברגע שנשמעת ההתראה על הודעה נכנסת. הטלפון נשאר בלילה בהישג יד בחדר השינה, ובקיצור – לא מצליחים להיפרד ממנו.

מצא חן בעיני הנוהג שראיתי אצלנו במכירה: מחוץ לכיתה יש מדף מיוחד שעליו מניחים את הטלפונים בזמן ההרצאות או הפעילויות האחרות שמתקיימות בכיתה.

בתקופה האחרונה נתקלתי בכמה תגובות לכך שאני, או אחרים שלחו הודעות בשעות לא נוחות למקבל, בשעות הלילה (אני, אישית, לא שולחת בלילה, בלילה אני ישנה, והטלפון נמצא מחוץ לחדר השינה!), או בשעות שהם נחים, אוכלים, או משכיבים ילדים לישון. ואני תוהה האם חובתו של השולח היא להימנע משליחה, ובאילו ימים, שעות ודקות, צריך להימנע? מדוע ההודעות אינן יכולות להישאר במכשיר עד לרגע שהמקבל מוכן לקבל אותן?

אשמח לשמוע את דעותיכם בנושא.

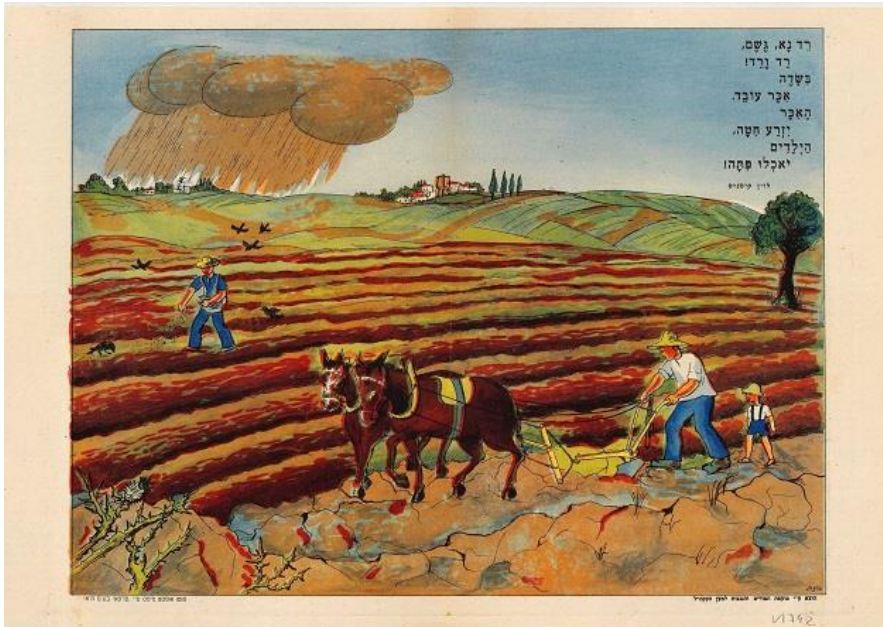
שבת שלום וחג שמח תמר וולפין

התחדשות אחרת

מילים: נעמי שמר

עייפות בלתי
מוסברת.
פיק ברכיים לא
מובן
צל שרב על כל
הדרך,
ואבק לבן
אבל עודך משווע
לגשמי ברכה
עוד רחוקה מנוחתך

אחרי החגים
יתחדש הכל.
יתחדשו וישבו ימי
החול
האוויר, העפר,
המטר והאש
גם אתה,
גם אתה,
תתחדש.

איך יקברו אותנו? / שרה דבולט

כידוע, ארצנו קטנה בשטח, והאדמה מאד יקרה. בהיותי ציונית אדוקה, וקיבוצניקית אחראית, אני חרדה לעתיד הקרקע בבית הקברות שלנו.

לכן, כשהתחלתי להרהר במותי וקבורתי, החלטתי שאינני רוצה לבזבז קרקע יקרה על ארגז מעץ ועצמות (רמז מטרים).

בהתחלה חשבתי שהפתרון האידיאלי הוא שריפת הגופה ופיזור האפר כדשן מתחת לעץ הלימון ליד הבית המשפחתי- לאחר טקס מכובד ושלט המציין את האם (המיתולוגית!) המפרה את העץ באפרה.

יש לי שני בנים דתיים שלא אהבו את הרעיון, כי זה לא מקובל במסורת היהודית, וגם כי ההיסטוריה המשפחתית שלי הסתיימה בקרמטוריומים של היטלר.

לשמחתי הופיע מאמר לפני כמה שבועות בעיתון "זמן קיבוץ", על קבוצת יבנה, אחד הקבוצים הדתיים הראשונים, שהחליטו על שיטה חדשה/עתיקה לקבורה. השיטה נודעת מתקופת התנ"ך כ"נאסף אל אבותיו". המת נקבר בקבר ארעי לתקופה, ולאחר כשנה נאספות עצמותיו לתוך גלוסקמה (תיבת חרס, עץ או אבן) שנקבר בקבר משפחתי משותף. השיטה היתה רווחת עד כמה מאות לתוך המילניום הראשון ואפשר לראות דוגמאות בירושלים וגם בבית שערים ליד טבעון.

בקבוצת יבנה החליטו, אחר דיונים והתייעצויות עם רבנים והיסטוריונים, לאמץ את השיטה היהודית הזאת, שאין לה שום מניעה בהלכה. הקבורה בשיטה זו תיעשה לאחר חתימת החברים המסכימים להיקבר כך.

הרבנות הראשית בינתיים מתנגדת, ואפשר לנחש מה הסיבות לכך.

אתם יכולים לקרוא על כל העניין אם תיכנסו לגוגל: **"נאסף אל אבותיו – קבוצת יבנה"** (מאמר ב YNET ועוד).

ברצוני לארגן משלחת מהקיבוץ ולקבוע פגישה ביבנה, ללמוד את הנושא ולהביא את הענין לדיון, ואולי להחלטה, בקיבוצנו.

אשמח לקבל תגובות על הנושא.

שרה דבולט

"Observations" "תצפיות"

Exhibition of paintings
By Paul Bilgory

"Lev HaKibbutz"
Kfar Hanassi

"לב הקיבוץ"
כפר הנשיא

Opening 21-10, 11:00 - פתיחה
closing 18-11 - נעילה

עַל הַדֶּרֶךְ / הַפִּינָה שֶׁל דָּוִד

סוכות

1. חג הסוכות הוא הראשון מבין שלושת הרגלים שבהם עלו בני ישראל לבית המקדש שבירושלים. התורה מנחה אותנו להפוך את הסוכה למעין בית ארעי וממש לגור בה: "בִּסְכַּת תֵּשְׁבוּ, שִׁבְעַת יָמִים; כָּל-הָאָזְרַח, בְּיִשְׂרָאֵל, יֵשְׁבוּ, בִּסְכַּת: לְמַעַן, יֵדְעוּ דְרֹתֵיכֶם, כִּי בִסְכּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם" (ויקרא כג, מב-מג).

2. ההסבר שניתן בתורה לישיבה בסוכה ברור, אם כי יש מפרשים שאינם מסתפקים בו ומוסיפים שהישיבה בסוכה היא זכר לענני הכבוד שסככו על בני ישראל בנדודיהם במדבר. על חשיבות החג אפשר ללמוד מכך ששלמה המלך בחר לחנוך את בית המקדש שלו דווקא בחג סוכות (מלכים א ח, ב).

3. הגדילו לעשות החשמונאים, שחנכו את בית המקדש בכסלו, אך חגגו את שמונת הימים כחג סוכות: "ויחוגו את שמונת הימים בשמחה כחג הסוכות" (מקבים ב, י' 6). ואולם, התנ"ך מתאר בנייה של סוכות רק פעם אחת, בעת השיבה מגלות בבל. לאחר שעזרא הסופר קרא בראש השנה את התורה בפני העם, הבינו שיש לעשות סוכות: "צֹאוּ הָהָר וְהִבִּיאוּ עֲלֵי-זֵית וְעֲלֵי-עֵץ שֶׁמֶן, וְעֲלֵי הָדָס וְעֲלֵי תְמָרִים וְעֲלֵי עֵץ עֲבֹת; לַעֲשֹׂת סֻכַּת, כַּכְּתוּב" (נחמיה ח, טו).

4. במסכת סוכה במשנה מפרטים איפה אפשר להקים סוכה. ובכן שיהיה ברור, סוכה אפשר להקים על עגלה, ועל ספינה. על ראש האילן ואפילו על גבי גמל. שהרי הגמל מבטא יותר מכל את הארעיות משום שהוא נודד במדבר. "העושה סוכתו בראש העגלה או בראש הספינה, כשרה, ועולין לה ביום טוב. בראש האילן או על גבי גמל, כשרה, ואין עולין לה ביום טוב". (מסכת סוכה פרק ב משנה ג)

5. למרות המוניטין של חג הפורים כחג צוהל, החג השמח ביותר בלוח חגי ישראל הוא דווקא חג הסוכות. בפורים מצווה לשתות. בסוכות מצווה לשמוח.

6. אתה מוצא שלוש שמחות כתוב בחג [בחג סוכות]: "ושמחת בחגך", "והיית אך שמח", "ושמחתם לפני ה' אלוהיכם שבעת ימים", אבל בפסח אין אתה מוצא שכתוב בו אפילו שמחה אחת. למה? שבפסח התבואה נדונית ואין אדם יודע אם עושה השנה תבואה ואם אינה עושה.

וכן אתה מוצא שאין כתוב בעצרת [בחג שבועות] אלא שמחה אחת: "ועשית חג שבועות לה' אלהיך... ושמחת... אתה ובנך וגו'". ולמה? מפני שהתבואה נכנסת

בפנים. ומה טעם אין כתוב בה שתי שמחות? מפני שפירות האילן נידונים. אבל בחג [הסוכות], שהתבואה ופרות האילן בפנים, לפיכך כתוב בו שלוש שמחות. דבר אחר [למה אין אתה מוצא בפסח אפילו שמחה אחת?]: בשביל שמתו בו המצרים. וכן אתה מוצא: כל שבעת ימי החג אנו קורין בהם את ההלל, אבל בפסח אין אנו קורין את ההלל אלא ביום טוב ראשון ולילו. משום "בנפול אויבך אל תשמח ובכשלו אל יגל לבך". (ילקוט שמעוני)

סוכה על גב הגמל

דוד פוגל

אין כמשורר דוד פוגל לקרב אותנו אל החורף - הפיזי, הנפשי, הטבעי...
דוד פוגל נולד בסוף המאה ה-19 ונפטר בשנת 1944. היה משורר וסופר עברי שפעל באירופה. קובצי שיריו, סיפוריו הקצרים והרומן "חיי נישואים" הקנו לו במהלך השנים שם כאחד הסופרים והמשוררים העבריים המרכזיים ברבע השני של המאה העשרים. כתיבתו מודרניסטית מאוד. ונוגעת מאוד.

אנחנו שניים | דוד פוגל

שנים אנחנו,
אני וכלבי הגדול,
יורדים לראות
בעלות נער ונערה קטנה
מן הרחצה.

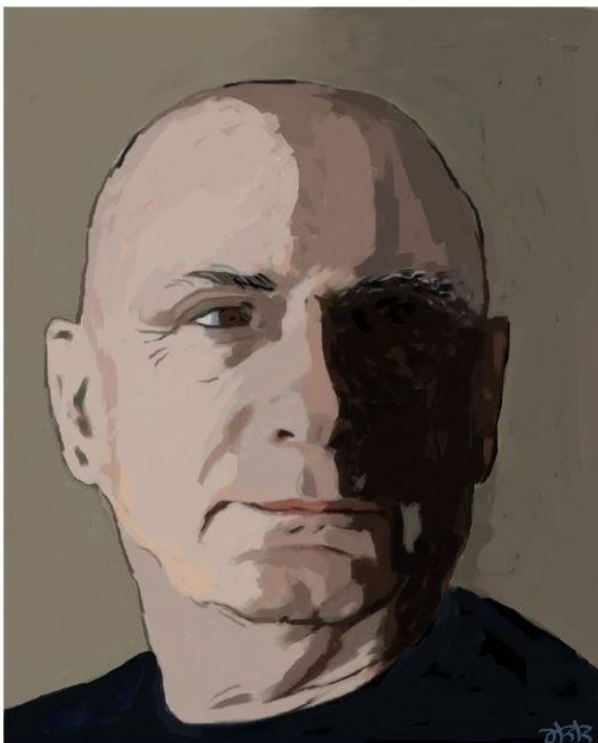
כבר העצים בשלכת,
הימים קלו ומאד צהבו
ואינם פקיץ הכבד, התרג.
הנקה הגדול עובר לאטו עלינו
כחיה אדירה
ועורו רועד רעד הסתו.

שנים אנחנו
וכבר צמרנו גדל לחרף והולך.

דצמבר 1919

השבוע לפני שנה הלך לעולמו המשורר מרדכי גלדמן. לזיכרו.

היום לפני שנה
מרדכי גלדמן מת

ולקח אתו את כל
שיריו שעדיין
לא נכתבו

והעולם נמצא
כל כך חסר

מרדכי גלדמן

פינת הקריקטורה השבועית: תמימות דעים מאוד לא תמימה (וגם לא כל כך מפתיעה)

חוני המעגל: מדליית
זהב
מעבד: אהרון
שבו. התמונב אדיבות
החברה ישראלית

שְׁנוּ רְבוּתֵינוּ: פֶּעַם אַחַת יֵצֵא רֵב אֶדָר וְלֹא יֵרְדוּ גִשְׁמִים.
שְׁלַחוּ לְחוּנֵי הַמַּעְגָּל: הַתְּפִלָּל וְיֵרְדוּ גִשְׁמִים.
אָמַר לָהֶם: צֵאוּ וְהַכְנִסוּ תַּנּוּרֵי פֶסְחִים בְּשִׁבְלֵי שְׂלֵא יִמְקוּ.
הַתְּפִלָּל וְלֹא יֵרְדוּ גִשְׁמִים.

מָה עָשָׂה?

עָג עוֹגָה וְעָמַד בְּתוֹכָהּ, כְּדֶרֶךְ שֶׁעָשָׂה חִבְקוּק הַנְּבִיא.
אָמַר לְפָנָיו: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! בְּנִיךְ שָׁמוּ פְּנִיָּהֶם עָלַי, שְׁאֵנִי כְּבֹן
בֵּית לְפָנֶיךָ.
נִשְׁבַּע אֲנִי בְּשִׁמְךָ הַגָּדוֹל, שְׁאֵינִי זֶז מִכָּאֵן עַד שֶׁתִּרְחַם עַל בְּנִיךָ.
הַתְּחִילוּ גִשְׁמִים מְנֻטְפִּים.

14.10 פלג ברגר

15.10 רענן טנא

16.10 איתמר לוי

יותם לוי

17.10 אבנר מרום

ליבי דוידסקו

נווה שמואלי

18.10 עדי בוסקילה

לי טנא

אביגיל זקן

גבריאל זקן

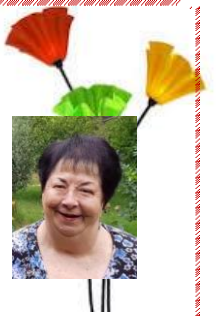
19.10 אסי רוז

אוסנת ארצי

גלית שמואל

20.10 מעין וויאט

משולחן העורכת / שושנה שרקי

שנה רגילה | נעם חורב

שתהיה לנו שנה רגילה
כזאת שתחזיר אותנו להתחלה
בלי בידודים, בלי מסיכות
ואם כבר גלים - רק בים של שְׁמֻחוֹת

שתהיה לנו שנה שגרתית
עם בוקר בהיר ותקווה אמיתית
שנדע להבחין בכל הפרטים
שנחזור לבסיס, לדברים הפשוטים

שתהיה לנו שנה מאושרת
בלי מבזקים או דרמה מיותרת
שמדבר הדאגות יישאר תמיד שומם
שנשמח גם ביומיום הצפוי, המשעמם

שנשב עם קפה ועיתון במרפסת
כל רגע כזה, הוא רגע של חסד
שלא נמעיט בכוחה של תפילה
ובעיקר, שתהיה לנו שנה רגילה.

